

# Toái Tiêu

## Contents

|                       |          |
|-----------------------|----------|
| <b>Toái Tiêu</b>      | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . . | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . . | 2        |
| 3. Chương 3 . . . . . | 4        |
| 4. Chương 4 . . . . . | 4        |

## Toái Tiêu

---

### Giới thiệu

Edit: Sa Vũ Đây là một chuyện xưa bụi phủ đã lâu. Thật lâu, thật lâu trước kia có hai đại hộ thị tộc, Văn gia cùng Trì gia

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toai-tieu>*

## 1. Chương 1

Đây là một chuyện xưa bụi phủ đã lâu.

Thật lâu, thật lâu trước kia có hai đại hộ thị tộc, Văn gia cùng Trì gia, căn cơ thâm hậu, bàng chi phồn đa từ thế hệ này sang thế hệ khác định cư Thanh Châu. Hai gia mặc dù không tính thân thiết nhưng đôi bên tương an vô sự, chưa bao giờ xảy ra xung đột.

Một năm mùa thu, nội chất nữ của Trì phu nhân, một thiếu nữ tú nhả khuê danh Đại Mi, nhân phụ mẫu mất sớm mà nương nhờ Trì gia. Phu nhân thương yêu vong đệ mà đối đãi nàng như thân sinh, ẩm thực khởi cơ phục sức phó tòng\* đều không khác các thiếu gia tiểu thư Trì gia, thậm chí bà còn vì nàng tân kiến một tòa tú lâu tại hậu hoa viên nguyên dành cho các thiếu gia tiểu thư độc hưởng.

Hậu hoa viên là một lâm viên tối tinh mỹ tạo nhả của Trì gia, tân tú lâu được dựng lên ngay cạnh cư xử\* của các thiếu gia tiểu thư. Tú lâu cũng có ba mặt hành lang gấp khúc, hai mặt khai cửa sổ lớn khắc hoa. Nếu đứng ở trên lầu có thể vọng tới địa phương xa xa, bất quá phần lớn tầm nhìn đều là rừng trúc phượng vĩ rậm rạp, long ngâm tĩnh tế.

Một mùa xao xác, Đại mi ở nơi này lần đầu nhìn thấy bạch y nam tử kia.

Hắn lần đầu lộ diện là vào tháng thứ hai Đại Mi nhập tú lâu. Tận sâu trong rừng trúc, y sam lay động giữa trúc ảnh xanh u uất ẩn hiện ánh quang. Bởi vì khoảng cách quá xa, Đại Mi thấy không rõ khuôn mặt hắn, nàng chỉ cảm thấy hắn luôn luôn trộm nhìn hướng tú lâu, lầu thật lâu cũng không nguyện rời đi.

Ngày hôm sau hắn tới gần hơn một chút, ẩn sau màn trúc vẫn có thể trông thấy khuôn mặt tuấn dật, thấy thanh mi như kiếm, hắc mâu như tinh, chỉ là mi vũ xa cách kia quấn quanh một cổ khí chất u buồn khiến cho cả người hắn thoát nhìn hết sức cô đơn tiêu điều.

Đại Mi mở cửa sổ.

Bạch y nam tử chậm rãi giơ lên ống tiêu trong tay, réo rất réo rất thổi. Tiếng tiêu uyển chuyển du dương, nhưng cùng với cảnh trúc cát mịn ngân vang nghe sao quá mức thê lương, nếu như gặp phải từng đợt từng đợt gió thu cuốn qua, tiếng tiêu lại thành đoạn đoạn tục tục như khóc như tố.

Đại Mi bỗng cảm giác trong mắt có lệ. Lệ nhân mơ màng, thân ảnh thanh tú của bạch y nam tử tựa như mơ hồ, lại tựa như rõ ràng.

Hắn thổi lâu thật lâu, đến tận chạng vạng mới lưu luyến không nỡ mà rời đi, lúc gần đi còn ngẩng đầu ưu tư cười cùng Đại Mi.

Ý cười kia thân nhiên lại có thanh sầu nồng đậm không cách nào tiêu trừ. Đại Mi cảm thấy đuôi mày khóe mắt, tơ mai khẩu xỉ\* đều được nụ cười này ẩn in, hương vị nói không rõ cũng chẳng nói tỏ được, mềm nhẹ, ôn nhu, lành lạnh rồi lại ấm áp.

Từ đó về sau, tình mơ mỗi ngày, Đại Mi đều đã sớm mở cửa sổ, mà hắn, cũng luôn luôn đứng dựa thân trúc ngoài tường từ lâu. Cửa sổ vừa mở, tiếng tiêu thê mỹ thanh lệ liền mang theo hương trúc nhuận nhuận đón gió bay tới thấm nhuần ruột gan. Mỗi lần rời đi, hắn cũng không quên ngẩng đầu cười với nàng, tuy rằng nụ cười kia vĩnh viễn thân nhiên tựa như thiên không phủ mù sương.

Một tháng sau, Đại Mi biết được hắn chính là nhị công tử Văn gia từ miệng nha hoàn, lúc ấy trong lòng không khỏi trầm xuống, tựa hồ có chút hiểu được vì sao hắn âu sầu không vui. Đúng vậy, Văn gia dòng dõi cao quý sao có thể thú một viên bích ngọc ăn nhờ ở đậu như nàng?

Hắn vẫn như cũ, mỗi ngày mi tiêm nhú chặt đến thổi tiêu, gió mặc gió, mưa mặc mưa, hắn thổi cả ngày đông giá băng tuyết đan xen, lại thổi cả một mùa xuân thảo trường oanh phi. Nàng vẫn như cũ lẳng lặng ngồi bên cửa sổ lắng nghe, lẳng lặng nhận lấy ý cười mỗi lần ly biệt, trong lòng tràn đầy hy vọng một ngày nào đó có thể nhảy xuống khỏi tú lâu vượt phẳng mây đen trên trán hắn.

Một ngày, nàng nhìn thấy ở đầu kia rừng trúc xuất hiện người thứ hai nghe tiêu, trong lòng miễn cảm thấy được không ổn. Đó làm một trung niên nhân dáng người thon dài, mặt mày rất giống hắn. Nàng bản năng đoán được người đó là ai.

Quả nhiên ngày hôm sau hắn không tới... Sau này cũng không còn tới nữa...

Nàng mỗi ngày ngồi bên cửa sổ nhìn rừng trúc cùng Văn gia xa xôi bên kia. Nàng không dám tưởng tượng trong đại viện Văn gia hiện tại đến tột cùng phát sinh sự tình gì.

## 2. Chương 2

Hỉ tin vài ngày sau đột nhiên mà tới, quả thực khiến nàng không thể tin được. Văn gia đến nhà cầu hôn, Trì phu nhân cũng đáp ứng gả nàng cho Văn nhị công tử, hôn kỳ vội vã ước định vào mười ngày sau.

Một mình trở lại tú lâu, nàng gian nan tiêu hóa tin tức này, một khắc một khắc cảm nhận được vui sướng càng lúc càng lớn. Ẩn ẩn, bên tai tựa như lại bắt giữ được một hai tiếng tiêu quen thuộc tình mảnh mơ hồ, thanh liệt gãy gọn theo Văn gia bên kia rừng trúc bay tới, như có như không. Nàng đẩy cửa sổ ra, khắp nơi thanh tịnh như thiên, ánh trăng như nước, gió đêm hiu hắt, hắc ám ôn nhu ôm lấy nàng, lòng nàng tràn đầy ngọt ngào, không có lấy nửa tia hàn ý.

Mười ngày trôi qua. Tiếng chiêng trống vang rền, nàng trở thành Văn gia phụ. Cô mẫu cho nàng thật nhiều của hồi môn, lễ nghênh thú phu gia\* cũng cẩn thận tỉ mỉ. Khăn voan hồng hồng phát lộ hai gò má, Đại Mi nhìn không thấy chú rể ở đầu kia hỉ đoạn, không biết hắn một thân bạch y có liêu thanh dật mặc hỉ phục đỏ thắm sẽ có hình dáng thế nào.

Chỉ là, đêm động phòng tân hôn lại không ngọt ngào như tưởng tượng của nàng. Nha hoàn mặt mang vẻ áy náy nói cho nàng biết chú rể say khướt đã được diu đến thư phòng. Nàng thực biết lẽ không hỏi nhiều, một mình ngủ trên giường.

Nhưng giữa đêm khuya tỉnh mộng, nàng đột nhiên nghe được tiếng tiêu réo rất từ lân viện truyền đến, âm điệu ai ai uyển uyển, như ghen như nức, trong đêm tĩnh lặng hết sức thê lương.

Nàng lạc trong tiếng tiêu, mở mắt đến hừng đông.

Ba ngày sau, chú rể của nàng mới lần đầu tiên bước vào tân phòng. Vẫn là một bộ bạch y sam, nhưng gầy đi rất nhiều, khuôn mặt cũng thật tiều tụy, trên cổ tay chắp nhất ống tiêu lại ẩn ẩn có ứ ngân xanh tím siết sâu. Hắn lập tức đi đến trước cửa sổ bắt đầu thổi tiêu, giống như ngày đó dưới tú lâu, chỉ là tiếng tiêu kia càng thêm thê lương, càng bất đắc dĩ cũng càng tuyệt vọng. Thổi xong, hắn si ngốc nhìn bên kia rừng trúc thật lâu mới chậm rãi quay đầu lại cười thần nhiên với nàng.

Nàng cách hắn rất gần, có thể thấy thanh thanh sở sở trong mắt hắn chứa đau đớn mù sương cùng hàng mi bi ai khắc sâu tận xương tủy, song, nàng cũng đau khổ cảm thấy được chính mình đã phiêu ly tới một nơi xa lắm, vĩnh viễn bỏ lỡ ánh mắt của hắn, rồi cuộc không thể chạm tới một sợi tóc của hắn.

Kỳ thật trong nháy mắt nàng cũng hiểu rõ, rồi lại phí công giã giũa muốn cứu vãn tâm thiếu nữ đang từng chút từng chút vỡ nát.

Nàng khóc không ra nước mắt.

Hơn mười ngày lướt qua như vậy. Nàng mỗi ngày nghe tiêu, hàng đêm nghe tiêu, hẳn ngày đêm càng không ngừng thổi tiêu, thổi đến hai má chầm chậm hõm xuống, gương mặt từ từ tái nhợt. Nhưng trong lòng hai người đều hiểu được, tiếng tiêu này không cách nào xuyên qua rừng trúc trùng điệp kia.

Cho nên nụ cười của hắn cũng càng ngày càng thống khổ hơn, lòng của nàng cũng đau đến càng ngày càng chết lặng.

Mỗi buổi tối, khi không còn khí lực thổi tiêu nữa, hắn lại mở ra mảnh Tuyên chỉ\* thật lớn, hắn viết, đầy tràn chỉ chít chỉ duy một chữ, tuyết, tuyết, tuyết, tuyết, tuyết, tuyết, tuyết...

Tuy rằng đầu hạ không có tuyết.

Sáng sớm ngày đó, hắn ngồi bên cửa sổ tinh tế lau chùi ống tiêu kia, nàng mặt không chút thay đổi ngồi ở mép giường nhìn hắn.

Ca ca của hắn tới, rất chậm rất chậm nói cho hắn biết một tin tức.

Ống tiêu rơi trên mặt đất, vỡ tan, thanh thanh thúy thúy lại triệt triệt để để.

Đại Mi buông ra trảo trướng\* bên giường, che khuất khuôn mặt mình. Nàng không muốn nhìn đến biểu tình hắn.

“Tiểu thiếu gia của Trì gia đã chết.”

Trì Tuyết chết.

Nam hài mỹ lệ, ngọc vi cơ phu, hoa vi đồ tràng\* kia đã chết, nam hài thiện lương ôn nhu chu đáo như điều như họa kia đã chết.

Mỗi một người từng gặp qua Trì Tuyết đều kinh ngạc bởi dung tư thanh linh của hắn, đồng thời cũng thâm tiếc thương hai mắt mù lòa cùng thân thể nhỏ bé yếu ớt.

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng nha hoàn cúi đầu nghị luận, đàm tin Trì thiếu gia chết lệnh người nắm chặt tay thở dài. Nghe nói nam hài đáng yêu tựa thiên sứ này thích nhất hương lá trúc thơm ngát, cho nên mỗi ngày đều nằm bên cửa sổ gian phòng lẳng lặng hưởng thụ mùi thơm ngào ngạt theo gió lan tới, tận đến ngày hắn trở bệnh.

Đại Mi thanh thanh sở sở nhớ rõ biểu đệ trở bệnh tại ngày đính hôn đó.

Nàng có thể tưởng tượng Trì Tuyết ở trong bóng đêm không tiếng tiêu chậm rãi héo rũ tiêu tụy, vô thanh biến mất như thế nào, tuy rằng hắc liễu mạng cả ngày lẫn đêm thổi, chỉ cầu một tia một luồng có thể truyền tới.

Trì Tuyết đã chết. Hòa tan trong gió đầu hạ.

Nàng chờ đợi ngồi trong trường, nghe ca ca cổ sức khuyên giải an ủi hắc.

Thanh âm yếu ớt hư nhược quanh quẩn trong phòng, nàng đột nhiên cảm thấy chính mình muốn khóc lại muốn cười.

### 3. Chương 3

Đêm hôm đó không trăng không sao, song cửa sổ bóng đen phủ đặc.

Nàng phát hiện hắc không ở trong phòng liền khoác ngoại y xuất môn tìm kiếm.

Mảnh tiêu vỡ được chôn trên sườn núi nhỏ tại hậu viên, hắc cả ngày đều ở nơi đó ngơ ngác trông giữ đến tận khi người nhà mạnh mẽ lôi trở về phòng.

Cho nên nàng đoán hắc nhất định là đến nhìn ngắm nơi tượng trưng cho mộ phần Trì Tuyết kia.

Cầm theo đèn lồng le lói sáng, nàng đạp trên u linh dạ sắc đi tới. Hắc ám như trước ôn nhu ôm lấy nàng, nhưng giờ phút này lòng của nàng đã lạnh lẽo như hầm băng.

Gió vút qua ngọn cây, mấy chú chim đêm kinh hoàng đập cánh. Nàng đột nhiên cảm thấy yết hầu siết chặt, ngực đau đớn như dao ghim. Đèn lồng rơi xuống, nảy lên rồi bốc cháy. Trong ánh lửa chớp tắt, nàng ngã ngổ dưới đất, dùng hết khí lực toàn thân cũng khóc không ra tiếng, chỉ có nắm tay thành quyền bít chặt miệng, nàng hung hăng cắn, khe răng cảm thấy tư vị huyết tinh, vừa đắng vừa cay.

Vào lúc nàng ngẩng đầu lên.

Giữa cây cối xào xạc vầy vùng như quỷ ảnh, một nhân hình lác lư trên không trung, một thân bạch sam lay động so với máu còn chói mắt hơn.

Nàng một thanh cũng không vang mà ngắt đi.

Ngày đó thu liễm hạ táng, Văn gia cao thấp khóc thành một mảnh. Ca ca của hắc mặt mày xanh thẫm đem rừng trúc kia chém một cây không chừa, Văn gia nhị lão cũng liên tiếp khóc đến mấy hồi ngất lịm. Riêng mình nàng, sau khi tỉnh lại, ngay cả một giọt lệ cũng không buông.

Mộ phần của Trì Tuyết và Văn Vũ cách nhau một dòng suối chảy xiết, tĩnh lặng xa xa cách cách. Đôi khi, trong đêm đen dường như mơ hồ có tiếng tiêu thổi qua, cẩn thận lắng tai, lại cái gì cũng nghe không được.

### 4. Chương 4

Lại rất nhiều rất nhiều năm trôi qua, ân oán đại tộc trong thế gia chất chồng, hai sinh mệnh trẻ tuổi giữa đường tiêu thất dần dần bị người quên lãng, giống như hết thủy chuyện xưa kinh thiên hăi tục bị bụi thời gian tầng tầng che lại, giống như chưa từng phát sinh.

Chỉ có lão thái thái đương gia Văn gia hiện tại thỉnh thoảng từ cửa sổ phòng mình vọng hướng bên ngoài, nhìn sang dòng suối nhỏ nước chảy róc rách cùng hàng cỏ thơm nhấp nhô bên suối, lay động chia lìa.

Những lúc ấy, trong mục quang già nua mù sương kia vẫn sẽ có gợn nước ẩn hiện.

—toàn văn hoàn—

\*\*\*

\*ẩm thực khởi cơ phục sức phó tòng: ăn uống, cuộc sống hằng ngày, trang sức, tô tô

\*cư xử: chỗ ở

\*tơ mai khâu xử: tóc mai, răng miệng

\*lễ nghênh thú phu gia: lễ đón dâu về nhà chồng

\*Tuyên chỉ: giấy Tuyên Thành thời xưa

\*tráo trướng: màn che

\*ngọc vi cơ phu, hoa vi đồ tròng: da thịt như ngọc, bụng dạ như hoa

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toai-tieu>*